

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

“ΜΥΡΙΖΕΙ ΚΡΕΜΜΥΔΙ!...”,

Η αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα, που δεν μπορούσε να κοιμηθῇ ἔνωρίς, συνήθιζε νὰ προσκαλῇ στὰ διαμερίσματά της, στὸν Κεραμεικὸ, τὶς κυρίες τῆς Τιμῆς καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τῶν ἀνακτόρων γιὰ νὰ τῆς κρατοῦν συντροφιά ὡς τὰ μεσάνυχτα. Μόλις λοιπὸν ὁ Ναπολέων ἔφευγε γιὰ τὰ ἰδιαιτέρη διαμερίσματά του, ἡ Ίωσηφίνα πρόσφερε στοὺς οἰκείους της διάφορες λιχουδιὰς καὶ περνοῦσε μαζί τους εὐχάριστη τὴν ὥρα.

Μιά ἡμέρα, ὁ Ναπολέων ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ καλέσῃ ἡ αυτοκράτειρα σ' αὐτὲς τὶς ἀνεπίσημες δεξιώσεις της καὶ τὴν στραταρχίνα Λεφέβρ, πού ὁ ἄνδρας της ἐκείνες τὶς ἡμέρες εἶχε γίνει δούκας τοῦ Ντάντσιγκ. Κ' ἡ Ίωσηφίνα, πού δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ τὸν δυσανεστήσῃ, προσκάλεσε ἀμέσως τὴ στραταρχίνα στὰ διαμερίσματά της. Μὰ ἐκείνη, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐπιθυμία τῆς Ίωσηφίνας, στὴν ἐξοχικὴ ἀγρόπαιλὶ της ὅπου ζοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸ «κουτσομπολιό» τῆς ἀριστοκρατίας, ὅπως ἔλεγε, δίστασε λιγάκι νὰ πάῃ στὸν Κεραμεικὸ, γιατί φοβόταν τοὺς σαρκασμούς, τὶς εἰρωνεῖες καὶ τὰ γέλια τῆς Αὐλῆς. Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλοιῶς κ' ἔτσι ἡ στραταρχίνα Λεφέβρ, ἡ περίφημη «Κυρία δὲν με μέλει», εἶπε νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ἀμαξία της κ' ἕνα θράδυ τράβηξε γιὰ τὸν Κεραμεικὸ.

Στ' ἀνάκτορα, γύρω ἀπὸ τὴν Ίωσηφίνα, ἦταν καμμιὰ τριανταριά πρόσωπα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν ἡ κόρη τῆς Ίωσηφίνας, πριγκίπισσα Ὁρτενσία, ὁ Ταλλεϋράνδος κ' ἡ κυρίες ντὲ Ρεμυζὰ καὶ ντὲ Λουσιγιάν.

Ὁ θυρωρὸς ὅμως πού εἰσῆγαγε στὸ κίτρινο σαλόνι τῆς Ίωσηφίνας, ὅπου ἦταν οἱ καλεσμένοι της, τὴν «Κυρία δὲν με μέλει», δὲν ἤξερε ἀκόμη τὸν καινούργιο τίτλο τοῦ ἀνδρός της κ' ἔτσι ἀρκεσθῆκε ν' ἀνοίξῃ τὸ ἕνα μόνο φύλλο τῆς πόρτας πού χώριζε τὸ κίτρινο σαλόνι ἀπὸ τὸν προθάλαμο καὶ ν' ἀναγγεῖλῃ:

— Ἡ κυρία στραταρχίνα Λεφέβρ !

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως πού εἶχε γίνει δούκισσα τοῦ Ντάντσιγκ, ἡ γυναίκα τοῦ Λεφέβρ πού ἦταν ἄλλοτε πλῆστρα κ' ἀσπρουργοῦ, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θλέπῃ ν' ἀνοίγωνται μπροστὰ της διάπλατα ἡ πόρτες, ὅπως σ' ὅλες τὶς δούκισσες. Πειραγμένη λοιπὸν λιγάκι γιὰ τὴν ἀφηρημάδα τοῦ θυρωροῦ καὶ καρφώνοντας ἀπάνω του ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα, προχώρησε νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, ὅταν ἄξαφνα ἀκούσε τὴν αυτοκράτειρα νὰ λέῃ:

— “Αἱ ! Ἦρθε ἡ δούκισσα τοῦ Ντάντσιγκ!...”

Κ' ἔτσι, τὴ στιγμή πού περνοῦσε τὸ κατῶφλι τοῦ σαλονιοῦ, χτύπησε μὲ τὴν βεντάγια της στὸ χέρι τὸν θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ ὕφος:

— “Ε ; ἀκουσε παλληκάρι μου ; Ἀλλοτε νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου !... Τὴν ἄλλη φορὰ πού θάρθω, ν' ἀνοίξῃς διάπλατα τὴν πόρτα, ὅπως κάνεις γιὰ κείνες τὶς καρακάξες τοῦ βουλευτάρτου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ !...”

Οἱ καλεσμένοι μέσα στὸ σαλόνι τὰ ἔχασαν λιγάκι. “Ἐνας διπλωμάτης ἄρχισε νὰ θήχῃ δυνατὰ, σὰν νὰ εἶχε ἀνακαλύψῃ ἐκείνη τὴ στιγμή πὼς εἶχε κρυολογήσει καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ καμμιὰ καινούργια «χοντροκοπιά» τῆς στραταρχίνας Λεφέβρ, ἡ αυτοκράτειρα ἔσπευσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ, μόλις ἐκείνη τελείωσε τὴν ὑπόκλισί της :

— Συγχωρήστε τον, δούκισσα. Δὲν εἶνε καιρὸ στὴν ὑπηρεσία μου...

Ἡ στραταρχίνα ὅμως πού καταλάβαινε πὼς ὅλος ὁ κόσμος γελοῦσε κρυφὰ εἰς ἄρος της, σούφρωσε τὰ φρύδια καὶ ψιθύρισε, πικαρισμένη :

— Ναί !.. Ναί !.. ΜΥΡΙΖΕΙ ΚΡΕΜΜΥΔΙ !... *

Ὅταν ὅμως ξαναπῆγε στὸν Κεραμεικὸ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἡμέρες χωρὶς αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ξαναμαλλώσῃ μὲ τὸν θυρωρὸ, ὁ Ταλλεϋράνδος, τὴν τράβηξε πικράμερα καὶ τῆς εἶπε :

— Κάνετε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί θὰ πῇ «μυρίζει κρεμμύδι»...

— Νά, ἔτσι λέει τὸ τραγοῦδι πού ἔφτιαξαν γιὰ μένα καὶ πού χαλάει κόσμος στὸ Παρίσι... Τοῦ ἐξήγησε ἡ στραταρχίνα μὲ τὴ συνηθισμένη της ἀφέλεια. «Μυρίζει κρεμμύδι» θὰ πῇ πὼς τὴν ἔχουμε ἄσχημα καὶ πὼς δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ δακρύσουμε, νὰ κλάψουμε, ὅπως ὅταν μυρίζουμε ἕνα κρεμμύδι... Καταλάβετε, κύριε Ταλλεϋράνδε ;

— “ὦ, βέβαια ! τῆς ἀπάντησε ὁ περίφημος διπλωμάτης ξεσπώντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο. “Α ! εἶνε πολὺ ἔξυπνη αὐτὴ ἡ ἔκφρασις ! «Μυρίζει κρεμμύδι» !... Εἶνε πρώτης τάξεως !... Κυρία δούκισσα, μιά καὶ ἡ κυρίες τῆς αὐλῆς μοῦ ἀναγνωρίζουν κάποιον πνεῦμα κ' ἐπαναλαμβάνουν τὶς πετυχημένες ἐκφράσεις μου, θὰ λανσάρω ἐδῶ πέρα στὸν Κεραμεικὸ αὐτὸ τὸ «μυρίζει κρεμμύδι» πού εἶνε τόσο ἐκφραστικὸ, τόσο νόστιμο !... Ἀπ' αὐριο κιόλας θὰ χαλάῃ κόσμος τόσο ἐδῶ πέρα, ὅσο καὶ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Σαῖν-Κλου.

Κι' ὅπως ἡ στραταρχίνα καμάρωνε πού εἶχε κινήσει τόσο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ τρομεροῦ Ταλλεϋράνδου, ἐκεῖνος θιάστηκε νὰ προσθέσῃ :

— Μὰ γιὰ νὰ σὰς φανῶ κ' ἐγὼ εὐχάριστος, θέλω νὰ σὰς ἐξασφαλίσω τὴν βοήθειά μου σὲ μερικὲς δύσκολες στιγμές. Κάθε φορὰ λοιπὸν πού θὰ νοιώσω ὅτι σὰς ἀπειλεῖ κάποιος κίνδυνος, θὰ

προσπαθῶ νὰ σὰς προειδοποιήσω. Κι' ἂν δὲν μπορῶ νὰ πῶ δυνατὰ «μυρίζει κρεμμύδι» !, θὰ σηκώσω τὴ γροθιά μου ὡς τὸ πηγούνι μου, ἔτσι πού τὸ σχῆμα της θὰ σὰς θυμίσῃ ἀμέσως τὸ κρεμμύδι. Εἴμαστε σύμφωνοι ;...

Ἡ στραταρχίνα Λεφέβρ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, γι' αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ ὑποστήριξί του, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της κ' ἐκεῖνος τῆς τὸ φίλησε μὲ μεγάλη εὐγένεια, ὅπως ἔκανε μ' ὅλες τὶς ἄλλες «καρακάξες».

Κι' ἀλήθεια, τώρα, ὅπως τῆς εἶχε πεῖ ὁ Ταλλεϋράνδος, τὸ «μυρίζει κρεμμύδι» δὲν ἄργησε νὰ σημειώσῃ μιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία στὴν αὐλή. Μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες θρискόταν στὰ χεῖλη ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ αυτοκράτειρα τὸ μεταχειριζόταν κάθε τόσο κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ναπολέων τὸ πρόσεξε καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ ποιὸς τὸ εἶχε θγάλει καὶ ποιὸς τὸ εἶχε πρωτοπεῖ... *

Εἶδε ἄξαφνα δίπλα της τὸν Ταλλεϋράνδο νὰ σηκώνῃ ὡς τὸ πηγούνι του τὴ γροθιά του...

Ἐνα θράδυ, πού ἦταν μιὰ μεγάλη ἐπίσημη δεξίωση στὸν Κεραμεικὸ, ἡ στραταρχίνα Λεφέβρ, μῆκε στὸ μεγάλο σαλόνι μ' ἐκείνη τὴ λαϊκὴ ἀφέλειά της πού ἔκανε ἔξω φρενῶν τὶς ὑπερήφανες ἀριστοκρατίσες. Καθὼς λοιπὸν ἐτοιμαζόταν νὰ κάνῃ μιὰ μεγάλη ὑπόκλισι μπροστὰ στὴν αὐτοκράτειρα, τὸ πόδι της ἔμπλεξε στὴν οὐρὰ τῆς τουτλέττας της καὶ ἔξαλλη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀδεξιότητά της, ξεχάστηκε καὶ ξεστόμισε μιὰ βαρεῖα θρисиά.

Ἡ Ίωσηφίνα, πού ἤξερε τὴν καλὴ καρδιά τῆς στραταρχίνας, ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε τίποτε. Μὰ ἡ κ. ντὲ Λουσιγιάν, πού ἦταν κακιὰ σὰν ἔχιδνα, ξέσπασε σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο. Ὁ Ναπολέων, σὲ λίγο, μῆκε στὸ σαλόνι κι' ὅπως θρέθηκε μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀδυσώπητη γυναίκα, ἄρχισε νὰ μιλά μ' ἐγκαρδιότητα μαζί της. Ἡ κ. ντὲ Λουσιγιάν τότε πίστεψε πὼς μποροῦσε νὰ τοῦ πῇ μὲ τὴ φειδίσια φωνή της.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, δὲν ἔχουν πειὰ καμμιὰ ἀξία ἡ δούκισσες ; Γιατὶ ἐξευτελίσατε τὸν τίτλο αὐτό, δίνοντάς τον στὴν κυρία Λεφέβρ ;

Ἡ στραταρχίνα, πού ἔστεκε ἐκεῖ κοντά, ἄκουσε αὐτὴν τὴν προσβολή. Γύρισε τότε ἀπότομα καὶ σφίγγοντας τὶς γροθιές της, ἐτοιμάσθηκε νὰ περιλούσῃ μ' ὅλο τὸ ὕβρεολόγιό της αὐτὴν τὴν «καρκακάξα», ὅταν ἄξαφνα εἶδε δίπλα της τὸν Ταλλεϋράνδο, πού δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ πού σήκωσε ὡς τὸ πηγούνι του τὴ σφιγμένη γροθιά του.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 47)

ΝΤΟΡΙΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 8)

— Μας πήρες, του έλεγε το πιο όμορφο κορίτσι του χωριού μας, πρέπει λοιπόν να μας δείξεις αν είσαι αξιός του.

Και τόν έβαλε να κάνει τις πιο σκληρές και τις πιο θαρείες άγγαρίες. Μά ο Γκυρέλ δεν φοβόταν. Δούλευε σαν να ήταν ψημμένος στη δουλειά κ' ήταν πρόθυμος πάντα.

Και να ξαφνικά που ξέσπασε γυρω τους, μια μέρα, η μαγία του ωκεανού. Τα κύματα σάρωναν το κατάστρωμα, παίρναν τα οχοινιά και τραβούσαν έναν-έναν στον ύγρο τάφο τους ναυτες. Το καράβι ήταν πειά ξεγραμμένο. Όλοι είχαν χάσει το θάρρος τους. Μόνο ο Γκυρέλ διατηρούσε το χαμόγελό του. Αυτός τώρα κυβερνούσε το καράβι εδίνε διαταγές κ' έτρεχε δεξιά κ' αριστερά για να βοηθήσει. Έτσι πέρασε μια ολόκληρη εβδομάδα. Μά η κούρασι τσάκισε τόν Γκυρέλ και δεν άργησε να τόν ρίξη άρρωστο. Πέθανε ακριβώς τη μέρα που γαλήνεψε η θάλασσα. Και το πλήρωμα του καραβιού του έδωσε μια θαυρία πέτρα στα πόδια, τόν έβαλαν σ' ένα ναυτικό σάκκο, τόν ράψανε κ' ύστερα τόν φούνταραν στη θάλασσα, αφού ο ίδιος ο Πάολο έβαλε τη νεκρώσιμη ακολουθία.

Το καίκι γύρισε έπειτα από δυο μήνες κ' η Ντορίτα, σαν έμαθε τόν τραγικό χαμό του άνδρός της, τρελλάθηκε. Έφυγε από το σπίτι του θείου της και πέντε τώρα χρόνια γυρίζει στην παραλία κ' έχει γίνει ο περίγελος του κόσμου. Ωστόσο δεν ξεχνάει την εποχή που γυρίζουν από το ψάρεμα τα καίκια. Και τότε έρχεται στόν μώλο για να ρωτήσει σαν μια λογική γυναίκα τούς ναυτικούς:

— Μήπως είδατε τόν άντρα μου; Άν τόν δήτε πέστε του ότι τόν περιμένω.

Κ' ύστερα φεύγει φωνάζοντας τ' όνομά του, κι όλη τη νύχτα τήν περνάει στην ακροθαλασσιά μιλώντας με τα κύματα. Έπειτα πάλι σωπαίνει, κυριεύεται από την τρέλλα της και γίνεται το παινίδι τών μικρών παιδιών.

Ο Γιάν σταμάτησε δώ την ιστορία του και θάλθηκε να κυτάξει τ' άστρα.

— Είνε δική σου άνηψιά η Ντορίτα; τόν ρώτησα.

Μά ο Γιάν έκανε πώς δεν άκουσε. Ύστερα μόνο από λίγο με ρώτησε:

— Πόσες του μηνός έχουμε σήμερα;

— Πέντε Ιουνίου, του άπάντησα.

— Στις δέκα θα σκοτώσω τόν Πάολο, μου είπε με άπάθεια. Αυτός σκότωσε με την κούρασι τόν Γκυρέλ, γιατί τόν μισούσε που πήρε τη Ντορίτα. Νόμιζε ότι την ανάθρεφα για τα μούτρα του.

Και πράγματι, στις δέκα του ίδιου εκείνου μήνα θρέθηκε νεκρός στην παραλία ο Πάολο. Και κανείς φυσικά δεν έμαθε το δολοφόνο του...

Έτσι ο Γιάν και σήμερα άκόμη κάθεται έξω από την καλύβη του, μετράει τ' άστρα και προσεύχεται για την ψυχή κάθε ψαρά που χάνεται στα κύματα...

ΖΩΡΖ ΜΑΡΤΕΛ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 43)

γας Ναπολέον, αυτοκράτωρ πειά, έδωσε κάποτε στα άνάκτορα μια λαμπρά κ' επίσημη δεξίωσι. Μεταξύ τών τώσων λαμπροστολών κυριών και μεγιστάνων, παρευρέθηκε έπισης κ' η πλουσιωτάτη κυρία Π..., πρώην καμαριέρα και κατόπιν σύζυγος πανιούχου προμηθευτού τών τροφίμων του στρατού.

Τόσο ήταν όμορφη αυτή η κυρία, ώστε γυητεύθηκε μαζί της ένας γηραιός ευπατρίδης αρχαιοτάτης κ' ιστορικής οικογενείας, προσωπικός φίλος και θαυμαστής του Ναπολέοντος. Και στα τελευταία, τόσο έγινε ένοχλητικός στην κυρία Π..., και τόσο φλογερές ματιές τις έβριχνε, ώστε η πρώην καμαριέρα του είπε πνευματώδεστατα:

— Αποτραβηχτήτε λιγάκι, ξεχωτάτε!... Άνήκω ήδη σ' έναν προμηθευτή τροφίμων... Κι όπως ξέρετε, οι προμηθευταί άνεκαθεν αποφεύγουν τις φιλοπερίεργες κι άδιάκριτες ματιές τών άλλων!

* * *

Η ήθοποιός κυρία Άλλάν, κατηγόρησε κάποτε τη νεαρή κι όμορφη συνάδελφό της Αύγουστίνα Μποχάν. Η Μποχάν θέλησε να έκδικηθή. Και μια ημέρα, συναντώντας στα παρασκήνια δυο άλλους ήθοποιούς να λογομαχούν, τούς ρώτησε:

— Τι έχετε και φωνάζετε έτσι;

— Διαφωνούμε στο πόσα ακριβώς ήμερόνυχτα ζει ο Νώε στην κιβωτό του! είπε ο ένας από αυτούς, ένωλημένος για την επέμβασι και κάνοντας τόν έξυπνο.

— Μπα!... ρωτήστε την κυρία Άλλάν, ο ρας το πη, γιατί ήταν

ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 18)

ο φαίρα του είχε κάνει μια φρικτή πληγή. Ο Μπαίλεϋ κατόπιν έρριξε μια ματιά στο ματωμένο μαχαίρι που είχε ξεφύγει από το στόμα του μαύρου και θρισκόταν κάτω στο πάτωμα, λίγο πιο πέρα από το μαλλιαρό χέρι του τρελλού.

Κατόπιν κύτταξε και την κ. Γκρήν που με τις σπαρακτικές κραυγές της θα έλεγε κανείς πως ήθελε να ξυπνήση κανένα πεθαμένο... Τέλος, το σώμα του μαύρου συγκλονίσθηκε από ένα σπασμό. Το μαλλιαρό χέρι του άρπαξε το μαχαίρι κ' ο μαύρος έκανε να σηκωθή. Μά την ίδια στιγμή σωριάσθηκε πάλι πάνω στόν σοφά. Έπειτα, σήκωσε το κεφάλι, κύτταξε μια στιγμή την κ. Γκρήν και γυρίζοντας τόν πρόσωπο, κύτταξε και τόν Μπαίλεϋ. Κατόπιν στενάζοντας άναυγκώθηκε κ' έτσι, όπως ήταν έτοιμοθάνατος, γαντζώθηκε στα γύψινα πόδια του Μπαίλεϋ, κάνοντάς του να υποφέρη από φρικτούς πόνους και σήκωσε το χέρι του που έσφιγγε σπασμωδικά το μαχαίρι. Ο Μπαίλεϋ θα ήταν το τελευταίο θύμα του.

Εκείνος όμως, μ' ένα ξαφνικό θάρρος, βρήκε όλες τις δυνάμεις του και με μια άπότημη κίνησι, έσπασε την μποτίλλια που κρατούσε στο χέρι του πάνω στο κεφάλι του μαύρου. Ο τρελλός, μ' ένα μούγκρισμα, έγειρε προς τα πίσω κ' έπεσε άνάσκελα στο πάτωμα. Το μαχαίρι ξεφύγει από τα χέρια του και γλύστρησε κοντά στα πόδια της κ. Γκρήν, που έτρεμε από τη φρίκη της.

Την ίδια στιγμή, ο γυιός του Τζίμπονς κ' ένας άλλος, ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο. Στη θέα του νεκρού μαύρου, ο νεαρός Τζίμπονς χλώμιασε και ψιθύρισε ταραγμένος.

— Έγώ τόν πυροβόλησα από κάτω, την ώρα που θρισκόταν στο μπαλκόνι... Μά δεν ήθελα να τόν σκοτώσω...

Ο Μπαίλεϋ, τρέμοντας άκόμα από την συγκίνησί του, προσπάθησε να χαμογελάση.

— Τόν άποτελείωσα εγώ... έκανε με κάποια ύπερηφάνεια, κυττάζοντας τόν ματωμένο γύψο τών ποδιών του. "Ηθελε να με μαχαίρωση... Μά δεν πρόφθασε... Άς είνε ό,τι έγινε, έγινε!...

Κι από εκείνη την ημέρα δεν ξαναπαραπονέθηκε πειά για την μονοτονία της ζωής του.

Η. Γ. ΟΥΕΛΛΣ

«ΜΥΡΙΖΕΙ ΚΡΕΜΜΥΔΙ!...»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 31)

Αυτό το σινιάλο που έσήμαινε «κίνδυνος!», όπως της είχε έξηγήσει, έκανε τη στραταρχίνα να συγκρατηθή. Στάθηκε λοιπόν, κατάχλωμη από την ταραχή της, μη ξέροντας τί να κάνει, όταν ξαφνικά, άκουσε τόν Ναπολέοντα ν' άπαντάη με το ξηρό εκείνο ύφος του, που μεταχειριζόταν για να δείξει, ότι ήταν δυσαρεστημένος, στην κ. ντε Λουσιγιάν:

— Θέλετε να πητε, κυρία ότι έξύψωσα τόν τίτλο της δούκισσης ως την κυρία στραταρχίνα Λεφέβρ! Είμαι δε παραπολύ ευχρηστημένος γι' αυτό!...

Κ' έπειτα, γύρισε την πλάτη του στην κ. ντε Λουσιγιάν και πλησίασε την «Κυρία δέν Με Μέλεις». Βλέποντας όμως πως η στραταρχίνα προσπαθούσε να κρύψη τα δάκρυά της, φώναξε γελώντας:

— Φαίνεσθε ταραγμένη, κυρία δούκισσα. Τα μάτια σας είνε δακρυσμένα, λές κ' έδω μέσα... μ υ ρ ι σ ε κ ρ ε μ μ υ δ ι !

Κ' ύστερα, ευχαριστημένος από αυτό το άστείο του, έκανε μεταβολή και προχώρησε να μιλήση με τούς στρατηγούς του.

Από τότε, το «μυρίζει κρεμμύδι» έγινε μια από τις πιο άγαπημένες του έκφράσεις.

ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

κ' εκείνη στην κιβωτό, μαζί με την παρέα του Νώε! άπάντησε η Μποχάν.

Φαντασθήτε τώρα τη λύσσα της κυρίας Άλλάν, όταν έμαθε τα λόγια της άμείλιχτης αντίζήλου της...

* * *

Ένας άσήμαντος δικηγόρος, γνωστός για τις ψευτιές του, ύπερασπίζοντας τόν πελάτη του σε μια δίκη, κατηγορούσε αλύπητα την αντίδικο δεσποινίδα Ντεζαζέ, φημισμένη κι ώραιότατη ήθοποιό.

— Μά αυτός δεν άγορεύει, φιλάτη μου! ψιθύρισε στη Ντεζαζέ, μια φίλη της παρούσα στο δικαστήριο. Αυτός χύνει σωστό δηλητήριο, απ' τη γλώσσα του!

— Άφησέ τον να λήη, ό,τι θέλει! άπάντησε γελαστά η Ντεζαζέ. Η φήμη του είνε τέτοια, ώστε χρησιμεύει ως αντίδοτο στα φαρμακερά του λόγια!